

сърдехъ вече на бога, че не ми е далъ дѣца. Штастие то ти се усмихваше отъ всякъдѣ и азъ гледахъ старостъ та ми да зализа като едно хубаво лѣтно слънце.

О л г а.

Ако обичъ та ти е истинна, употреби я за негово то спасение . . .

Маринъ.

Има ли нѣшто, което да не стора за тебе, пиле? Твоего штастие е едничкото утѣшение на старити ми години. То приличаше да блѣднѣе и да сбръчква лице то си. То ни испитваше. Облакъ тѣ, който затемняваше слънце то, се прѣска и бѣга . . . Законъ тѣ е ужасенъ. За негово то прѣстъпление той прѣдвижда само едно наказание, и това наказание се превожда само съ една дума . . .

О л г а.

Ахъ!

Маринъ.

Смъртъ!

(Ома, затуля очи ти си).

Маринъ.

Законъ тѣ е ужасенъ и непреклонимъ, нѣ срещаша тоя законъ Балкански има любовъ та ти. Нѣма строгостъ въ законъ тѣ, която тая любовъ да не превие. Дай си утѣха. Любовъ та ти ще го избави. Азъ бѣхъ тамъ до сега. Сега сме двама . . . и той е спасенъ.

О л г а, (разспяно).

Спасенъ!

Маринъ.

Така, пиле, спасенъ, и минутното безпокойство прѣвърнато въ непрѣкъснато и трайно штастие. Малко сръдце. Така са направени човѣцити. Штастие то е въпросъ на повече или по-малко сръдце. Колцина, когато мислетъ вече, че го досѣгатъ, испуштатъ безвъзвратно това пиле, зашото са неспособни да направетъ едно послѣдне усилие. Толкова малко се иска отъ васъ!...

О л г а.

Какво трѣбова да направя?